

ПАБЛО НЕРУДА

Верхи Мачу-Пікчу (Фрагменти)

ІХ

Орел світання. Виноград
туману.
Утрачена фортеця. Ніж
осліплий.
Зірчаний пояс. Урочистий
хліб.
Повіка величезна. Грань
потоку.
Розчахнуті покрови. Хліб
камінний.
Гранітний світич. Кам'яна
троянда.
Змія, що стала склом.
Пилок камінний.
Важке склепіння. Джерело
камінне.
Кінь місяцевий. Скам'яніле
світло.
Косинець рівнодень.
Камінний випар.
Останні креслення. Камінна
книга.
Обточені вітрами сірі
скелі.
Корали з потонулого
століття.
Мур, лагідний від дотику
людини.
Звойовані пір'їнами
покрівлі.
Гілля дзеркал. Опори
ураганів.
Всі трони, що підважила
ерізка.
Імперія кривавих пазурів.
Зупинені на схилах
вітровії.
Недвижно-бірюзові
водоспади.
Давно замовклі дзвони над

мерцями.
Намиста опанованих снігів.
На статуї свої оперта
зброя.
За сімома печатями негода.
Пум'яча лапа: Стрімчаки
криваві.
Велична вежа. Битва
снігова.
Ніч високо у пальцях і в
корінні.
Вікно імлі. Закам'янілий
голуб.
Нічна рослина. Статуя
громів.
Хребет найперший.
Океанська стеля.
Архітектура вимерлих
орлів.
Канат небесний. Бджоли
висоти.
Споруджувана зірка. Рівень
крові.
Закам'яніла піна. Місяць з
кварцу.
Гадюка андська. Листя
амаранту.
Склепіння тиші. Чиста
батьківщина.
Священне древо. Наречена
моря.
Галузка солі. Чорнокрила
вишня.
Громи холодні. Білосніжні
зуби.
Загрозлива скала.
Роздертий місяць.
Волосся холодів. Упертість
вітру.
Вулкан обіймів. Темний
водоспад.
Срібляна хвиля. Напрямок
часів.

Мачу-Пікчу — Стародавнє місто на однойменному плато в Андах (Перу), зруйноване іспанськими завойовниками.

Перекладач: М.Москаленко

Джерело: 3 книги: Антологія зарубіжної поезії другої половини XIX — XX сторіччя (укладач Д.С.Наливайко).— К.: "Навчальна книга", 2002.

АЛЬБЕРТО РОХАС ХІМЕНЕС ПРИЛІТАЄ

Між пір'я, що серед ночі жахає,
між магнолій, між телеграм,
між вітром південним і західним, з моря, —
ти прилітаєш.

Під похованнями, під попелом,
під замерзлими черепашками,
під останніми земними водами, —
ти прилітаєш.

Ще нижче, між дівчат-потопельниць
і сліпих рослин, і розірваних риб,
ще нижче, між хмар, ще раз
ти прилітаєш.

Поза кров'ю й кістьми,
поза хлібом і поза вином,
поза полум'ям, —
ти прилітаєш.

Поза оцтом і смертю,
між гниття і фіалок,
з голосом своїм небесним, зі своїм вологим взуттям, —
ти прилітаєш.

Понад депутаціями й аптеками,
і колесами, й адвокатами, й суднами,
й червоними шойно вирваними зубами, —
ти прилітаєш.

Над містами, де покрівлі запали,
де жінки огрядні розплітають коси
руками широкими, гребінцями загубленими, —
ти прилітаєш.

Поряд льохів, де в тиші зростає вино
з каламутними, теплими руками,
повільними руками з дерева, що червоне, —
ти прилітаєш.
Серед льотчиків зниклих,
поряд каналів і тіней,
поряд похованих лілій, —
ти прилітаєш.

Серед пляшок гіркового кольору,
серед кіл ганусових і лиха,

здіймаючи руки в плачі, —
ти прилітаєш.

Над дантистами й конгресами,
кінотеатрами, тополями й вухами,
в новому костюмі, з очима, що гаснуть, —
ти прилітаєш.

Над твоїм кладовищем без мурів,
де збиваються з курсу матроси,
де падає дощ твого скону, —
ти прилітаєш.

Коли падає дощ твоїх пальців,
коли падає дощ твоїх кісток,
коли падає твій мозок і сміх, —
ти прилітаєш.

Над камінням, що на ньому ти танеш,
збігаючи вниз, до зими, вниз, до часу,
коли твоє серце краплинами падає, —
ти прилітаєш.

Ти не там, у полоні цементу
і чорних сердець нотаріусів,
і розлючених вершників:
ти прилітаєш.

О мальво морська, о мій рідний,
о гітаристе, вдягнений бджолою,
це неправда — стільки тіні в твоїм волоссі:
ти прилітаєш.

Це неправда — стільки тіні тебе переслідує,
це неправда — стільки мертвих ластівок,
стільки темних жалобних просторів:
ти прилітаєш.
Чорний вітер Вальпараїсо
випростує свої крила піни й вугілля —
підмітає небо, де ти проходиш:
ти прилітаєш.

Є пароплави й холод мертвого моря,
і гудки, й місяці, й запах
завтрашнього дня, дощу та брудної риби:
ти прилітаєш.

Є ром, ти і я, і моя душа, де я плачу,
і нікого, й нічого, — лише сходи
і поламані східці, й парасолька:
ти прилітаєш.

Онде море. Я спускаюся вночі й чую,
як ти прилітаєш під морем безлюдним,
під морем стемнілим, що сповнює мене, —
ти прилітаєш.

Я чую крила твої, твій повільний політ,
і вода мерців б'є по мені —
мов сліпі мокрі голуби, —
ти прилітаєш.

Ти прилітаєш, сам, самотній,
сам серед мерців, назавше сам,
ти прилітаєш без тіні, без імені,
без цукру, без рота, без трояндових кущів, —
ти прилітаєш.

Переклад Мойсея Фішбейна